

NYT MYÖS ELOKUVANA

AURINKO ON TÄHTI

TAMMI

NICOLA YOON

NICOLA YOON

AURINKO
ON
TÄHTI

SUOMENTANUT HELENE BÜTZOW

TAMMI

HELSINKI

WILLIAM SHAKESPEAREN SONETIN SIVULLA 109
ON SUOMENTANUT KIRSTI SIMONSUURI.

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS
The Sun Is Also a Star

PRODUCED BY ALLOY ENTERTAINMENT, LLC

TEXT COPYRIGHT © BY NICOLA YOON
SUOMENKIELINEN LAITOS © HELENE BÜTZOW JA TAMMI 2019
TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ
ISBN 978-951-31-9812-1
PAINETTU EU:SSA

*Äidille ja isälle, jotka opettivat
minut tuntemaan unelmat ja saamaan niistä kiinni*

Auringonlaskun romanttisuus ei kärsi siitä
että tietää aiheesta jotakin.

Carl Sagan: *Pale Blue Dot*

Uskallanko
häiritä maailmankaikkeutta?
Yhdessä hetkessä on aikaa
ratkaisuihin ja tarkistuksiin jotka yksi hetki
on kääntävä ylösalaisin.

T. S. Eliot: J. Alfred Prufrockin rakkauslaulu
(suom. Leo Tiainen)

ALKUSANAT

CARL SAGAN SANOI, että jos haluaa leipoa omenapiirakan alusta asti, täytyy ensimmäiseksi keksiä maailmankaikkeus. Sanoessaan ”alusta asti” hän tarkoittaa samaa kuin *tyhjästä*. Hän tarkoittaa aikaa ennen maailman olemassaoloa. Jos haluaa leipoa omenapiirakan tyhjästä, on aloitettava alkuräjähdyksestä ja laajenevista maailmankaikkeuksista, neutroneista, ioneista, atomeista, mustista aukoista, auringoista, kuista, valtamerien liikkeistä, Linnunradasta, maapallosta, evoluutiosta, dinosauruksista, tuhoutumistasoisista tapahtumista, vesinokka-eläimistä, *Homo erectuksesta*, Cro-Magnonin ihmisestä jne. On aloitettava alusta. Täytyy keksiä tuli. Sitten tarvitaan vettä, viljaa maata ja siemeniä. Tarvitaan lehtiä, ihmisiä lypsämään niitä ja muita ihmisiä kirnuamaan maidosta voita. Tarvitaan vehnää, sokeriruokoa ja omenapuita. Tarvitaan kemiaa ja biologiaa. Oikein hyvään omenapiirakkaan tarvitaan taidetta. Sukupolvien ajan säilyvään omenapiirakkaan tarvitaan kirjapainotaitoa, teollinen vallankumous ja ehkä jopa runo.

Niinkin yksinkertaisen asian kuin omenapiirakan tekemiseksi on luotava kokonainen avara maailma.

DANIEL

Paikallinen teini alistuu kohtaloonsa, suostuu ryhtymään lääkäriksi, stereotyyppi

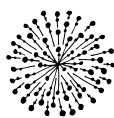
On Charlien vika että kesäni (ja nyt syksy) on ollut kuin järjetön otsikko toisensa jälkeen. Charles Jae Won Bae, alias Charlie, isoveljeni, esikoispojan esikoispoika, yllätti vanhempiani (ja heidän ystävänsä, koko juoruilevan korealaisyhteisön New Yorkin Flushingissa) hankkimalla potkut Harvardin yliopistosta (*Paras koulu*, sanoi äiti, kun veljeni sai hyväksymiskirjeen). Nyt hänet on heitetty ulos *Parhaasta koulusta*, ja äiti rypistelee koko kesän otsaansa, ei usko eikä ymmärrä.

Miksi niin huono arvosana? He potkivat sinut pois? Miksi he potkivat sinut pois? Miksi ei käsketä jäämään ja lukemaan enemmän?

Isä sanoo: *Ei potkittu ulos. Pyydettiin eroamaan. Ei sama kuin potkia ulos.*

Charlie mutisee: *Vain määrääjäksi, vain kahdeksi lukukaudeksi.*

Keskellä vanhempien hämmennyksen, häpeän ja pettymyksen rumputulalta minä melkein säälin Charlieta. Melkein.

NATASHA

ÄITI SANOO, ETTÄ minun on aika luovuttaa, että enää ei kannata yrittää. Hän on poissa tolaltaan, hänen ulkomainen korostuksensa on pahempi kuin yleensä ja jokainen kommentti on kysymys.

”Tasha, etkö usko että nyt pitää luovuttaa? Etkö usko että enää ei kannata yrittää?”

Äiti venyttää kannattaa-sanan ensimmäistä tavua sekunnin liikaa. Isä ei sano mitään. Viha tai voimattomuus on mykistänyt hänet. En tiedä kumpi. Hänen otsansa on kauttaaltaan niin syvissä rypyissä, että on vaikea kuvitella hänelle toisenlaista ilmettä. Jos näin olisi käynyt muutama kuukausi sitten, olisi ollut surullista nähdä hänet sellaisena, mutta nyt en oikeastaan välitä. Koko soppa on isän syytä.

Yhdeksänvuotias veljeni Peter on meistä ainoa, joka on iloinen tästä käänteestä. Hän pakkaa nyt laukkuaan ja soittaa Bob Marleyn No Woman, No Cry’ta. Hän sanoo sitä ”vanhan liiton pakkausmusiikiksi”.

Peter on syntynyt Amerikassa mutta sanoo silti, että haluaa asua Jamaikalla. Hän on aina ollut hyvin ujo eikä ole oikein osannut hankkia kavereita. Peter taitaa kuvitella, että Jamaika

on jonkinlainen paratiisi ja hänellä menee siellä paremmin.

Me neljä olemme kaksiomme olohuoneessa. Olohuone on myös Peterin ja minun yhteinen huone. Siinä on kaksi pientä vuodesohvaa, jotka levitämme iltaisin, ja omaa rauhaa tarjoaa kirkkaansininen verho keskellä huonetta. Nyt verho on vedetty sivuun, ja huoneen näkee kokonaan.

On helppo arvata, kumpi meistä haluaa lähteä ja kumpi jäädä. Minun puoleni näyttää yhä asutulta. Kirjani ovat edelleen pienessä Ikean hyllyssä. Kirjoituspöydällä on yhä lempikuvani minusta ja parhaasta kaveristani, Bevista. Meillä on kuvassa suojalasit ja mutristamme seksikkäästi huuliamme fysiikanluokassa. Suojalasit olivat minun ideani. Seksikäs mutristaminen oli Bevin idea. En ole ottanut lipastosta ensimmäistäkään vaatekappaletta. En ole edes ottanut seinältä NASA:n tähtikarttajulistetta. Se on valtava – itse asiassa kahdeksan yhteen teipattua julistetta – ja siinä ovat kaikki tärkeimmät tähdet ja tähtikuviot, samoin ne Linnunradan osat jotka näkyvät pohjoiselle pallonpuoliskolle. Kartassa on jopa ohjeet siitä, miten löydetään Pohjantähti ja suunnistetaan eksymis-tilanteessa tähtien mukaan. Pakkaamista varten ostamani julisteliერიოt ovat avaamattomina seinää vasten.

Peterin puolella kutakuinkin kaikki pinnat ovat paljaat, ja suurin osa hänen tavaroistaan on pakattu laatikoihin ja matkalaukkuihin.

Äiti on tietysti oikeassa – on turha yrittää mitään. Otan silti kuulokkeet, fysiikankirjan ja muutaman sarjakuvan. Jos minun on tapettava aikaa, voin ehkä tehdä läksyt loppuun ja lukea.

Peter pudistaa minulle päätään. ”Miksi sinä tuon otat?” hän kysyy tarkoittaen koulukirjaa. ”Nyt lähdetään, Tasha. Enää ei tarvitse palauttaa *koulutehtäviä*.”

Peter on vähän aikaa sitten oivaltanut sarkasmin voiman. Hän käyttää sitä joka välissä.

En vaivaudu vastaamaan, panen vain kuulokkeet päähän ja menen ovelle. ”Tulen pian takaisin”, sanon äidille.

Äiti maiskauttaa suutaan ja kääntyy pois päin. Muistutan itselleni, että hän ei ole vihainen minulle. *Tasha, en ole vihainen sinulle, eikö niin?* hän on hokenut viime päivien ajan. Aion mennä Yhdysvaltojen kansalaisuus- ja maahanmuuttovirastoon (United States Citizenship and Immigration Services, USCIS) Manhattanille selvittämään, voisiko joku auttaa minua. Olemme paperittomia maahanmuuttajia, ja meidät karkotetaan tänä iltana.

Minulla on tänään viimeinen tilaisuus saada joku – tai kohtalo – keksimään keino, jonka avulla voisin jäädä Amerikkaan.

Sanottakoon selvyiden vuoksi: en usko kohtaloon. Mutta olen epätoivoinen.

DANIEL

SYITÄ JOIDEN TAKIA Charles Jae Won Bae, alias Charlie, on mielestäni kusipää (järjestys mielivaltainen):

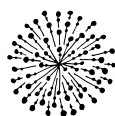
1. Ennen täryttävää ja ainutlaatuista (ja erittäin ilahduttavaa) epäonnistumistaan Harvardissa Charlie oli ollut armottoman hyvä kaikessa. Kenenkään ei kuulu olla hyvä kaikessa. Matikassa, äidinkielessä, biologiassa, kemiassa, historiassa ja liikunnassa. On törkeää olla hyvä kaikessa. Hyvä voi olla korkeintaan kolmessa tai neljässä asiassa. Sekin hipoo jo hyvän maun rajoja.

2. Charlie on miesten mies, mikä tarkoittaa että hän on melkein aina kusipää. Suurimman osan aikaa. Koko ajan.

3. Hän on pitkä ja hänellä on upeat, veistokselliset, kaikkia romanttisia laatusanoja vastaavat poskipäät. Tytöt (siis kaikki tytöt, eivät vain korealaisen raamattupiirin jäsenet) sanovat, että hänellä on pusuhuulet.

4. Eikä siinä sinänsä mitään – ansioita on tietysti häpeällisen paljon, hyviä ominaisuuksia on ilman muuta turhan monta yhdelle ihmiselle – jos hän olisi mukava. Mutta kun ei ole. Charles Jae Won Bae ei ole kiva. Hän on luihu ja, mikä pahinta, hirveä öykkäri. Hän on kusipää. Parantumaton sellainen.

5. Hän ei pidä minusta, ei ole pitänyt vuosikausiin.

NATASHA

PANEN PUHELIMEN, KUULOKKEET ja reppuni harmaaseen kaukaloon ennen kuin menen metallinpaljastimen läpi. Vartija – nimilapun mukaan Irene – pysäyttää vadin liukuhihnalle niin kuin joka päivä.

Katson häneen hymyttömästi.

Hän katsoo vatiin, ottaa puhelimen ja tuijottaa kuorta niin kuin joka päivä. Kuoressa on Nirvanan Nevermind-albumin kansikuva. Hän painaa sormensa vauvan kuvan päälle, ja minusta on aina inhottavaa, että hän koskettaa sitä. Nirvanan solisti oli Kurt Cobain. Hänen äänensä, sen rappio, sen epätäydellisyys, tapa jolla kaikki hänen tunteensa sisältyvät ääneen, tapa jolla ääni ohenee murtumispisteeseen mutta ei kuitenkaan murru, ne ovat juttuja jotka ovat pitäneet minut järjissäni siitä lähtien, kun tämä painajainen alkoi. Hänen kurjuutensa on paljon viheliäisempää kuin omani.

Irene ei pidä kiirettä, enkä voi myöhästyä tapaamisesta. Mietin, pitäisikö sanoa jotakin, mutta en halua suututtaa häntä. Todennäköisesti hän vihaa työtään. En halua antaa mitään aihetta viivyttää minua vielä pitempään. Hän vilkaisee taas minuun, mutta mikään ei kieli tunnistamisesta, vaikka olen

käynyt täällä joka päivä viikon ajan. Hänelle olen vain yksi nimetön naama muiden joukossa, yksi *hakijoista*, yksi niistä jotka haluavat Amerikalta jotakin.

IRENE

Tausta

NATASHA EI OLE oikeassa Irenen suhteen. Irene rakastaa työtään. Enemmänkin – hän tarvitsee sitä. Hänellä ei ole juuri muita ihmiskontakteja. Työ on ainoa asia, joka pitää hänen täydellisen ja lohduttoman yksinäisyytensä loitolla.

Jokainen tapaaminen hakijan kanssa on osa hänen henkensä pelastumista. Aluksi kukaan tuskin huomaa häntä. He nakkaavat tavaransa vatiin ja seuraavat tarkasti, kuinka ne kulkevat koneen läpi. Useimmat epäilevät, että Irene varastaa pikkurahat, kynän, avaimet tai mitä nyt ikinä. Yleensä hakija ei kiinnittäisi Ireneen mitään huomiota, mutta tämä pitää huolen siitä että niin käy. Se on hänen ainoa yhdyssiteensä maailmaan.

Siksi hän tarttuu hansikoidulla kädellään jokaiseen vatiin ja vetää sen sivuun. Viivästys pakottaa hakijan nostamaan päänsä ja katsomaan häntä silmiin. Näkemään ihmisen joka seisoo hänen edessään. Useimmat mutisevat vastahakoisesti huomenta, ja se ravitsee häntä hiukan. Toiset kysyvät miten hänellä menee, ja hän vankistuu vähän enemmän.

Irene ei koskaan sano mitään vastaukseksi. Hän ei osaa. Sen sijaan hän katsoo vadin sisältöä, tarkastelee jokaista esinettä

etsien vihjettä, jotakin tiedonmurua jonka voi painaa mieleen myöhempiä tutkimista varten.

Hän toivoo eniten, että voisi riisua hanskat ja koskettaa avaimia, lompakoita ja kolikoita. Hän toivoo, että voisi sivellä pintoja sormillaan, painaa mieleen miltä ne tuntuvat ja antaa muiden ihmisten pikkuesineiden sulautua itseensä. Mutta jonoa ei voi viivyttää liian pitkään. Lopulta hän päästää vadin ja esineiden omistajan jatkamaan matkaa.

Edellinen ilta oli ollut Irenelle harvinaisen vaikea. Yksinäisyyden suunnattoman nälkäinen kita halusi hotkaista hänet yhtenä kappaleena. Tänä aamuna hän tarvitsee kontaktia pelastaakseen henkensä. Hän irrottaa silmänsä loittonevasta vadista ja siirtyy seuraavaan hakijaan.

Se on sama tyttö joka on käynyt joka päivä tällä viikolla. Hän on korkeintaan seitsemäntoista. Tyttö seuraa katseellaan vatia, niin kuin ne kaikki. Hänen silmänsä ovat nauliutuneet siihen, aivan kuin hän ei kestäisi eroa vaaleanpunaisista kuu-
lokkeista ja kännykästä. Irene laskee hansikaskätensä vadin reunalle estääkseen sitä lipumasta hihnaa pitkin pois hänen elämästään.

Tyttö nostaa päänsä, ja Irene kasvaa. Tytön näkyvä epätoivo vastaa Irenen tunnetta. Irene on vähällä hymyillä. Hän hymyilee tytölle mielessään.

Tervetuloa taas. Hauska nähdä sinua, Irene sanoo mutta vain mielessään.

Todellisuudessa hän katsoo jo alas, tutkii tytön kännykkäkuorta. Siinä on kuva lihavasta valkoisesta vauvasta, joka on uponnut kirkkaansiniseen veteen. Vauva on levittänyt raajansa ja näyttää pikemminkin liitelevän kuin uivan. Sen suu ja silmät ovat auki. Sen edessä heiluu ongenkoukkuun kiinnitetty

dollarin seteli. Kuva ei ole kiva, ja aina sitä katsoessaan Irene vetää ilmaa keuhkoihinsa kuin olisi vedessä itse.

Hän haluaa keksiä syyn, jonka turvin voisi takavarikoida puhelimen, mutta mitään syytä ei ole.

DANIEL

TIEDÄN TARKASTI, MILLOIN Charlie lakkasi pitämästä minusta. Täytin sinä kesänä kuusi ja Charlie täytti kahdeksan. Hän ajoi hohtavalla uudella pyörällään (punainen, kymmenen vaihdetta, mahtava) uusien hohtavien kavereidensa kanssa (valkoisia, kymmenvuotiaita, mahtavia). Merkkejä oli ollut pitkin kesää, mutta en ollut vielä tajunnut, että minut oli alennettu Ärsyttäväksi Pikkuveljeksi.

Sinä päivänä Charlie ja hänen kaverinsa lähtivät pyöräilemään ilman minua. Ajoin perässä monen korttelin matkan ja huusin Charlieta, koska minusta oli selvää, että hän oli vain unohtanut pyytää minut mukaan. Poljin niin kovaa, että väsähdin (kuusivuotiaat eivät väsy pyörän selässä, joten sekin kertoo jotain).

Miksi en vain luovuttanut? Charliehan *tietysti* kuuli huutoni.

Lopulta hän pysähtyi ja hyppäsi satulasta. Hän heitti pyörän maahan, koska tuen varaan laittaminen oli noloa, ja odotti että ehdin paikalle. Näin että hän oli vihainen. Hän potki hiekkaa pyörän päälle tehdäkseen sen selväksi kaikille.

”Hyung”, minä aloitin käyttäen nimeä, jolla pikkuveljet puhuttelevat vanhempaa veljeä. Tiesin tehneeni pahan virheen

heti kun olin sanonut sen. Charlien koko naama muuttui punaiseksi – posket, nenä, korvalehdet – kasvot kokonaan. Hän likimain hehkui. Hän pälyili sivulle paikkaan, jossa hänen uudet kaverinsa toljottivat meitä kuin telkkaria.

”Miksi se sanoi sinua?” lyhyempi kysyi.

”Onko se jokin korealainen salakoodi?” pitempi säesti.

Charlie ei ollut kuulevinaan vaan tuli eteeni. ”Mitä sinä täällä teet?” Hän oli niin raivoissaan, että ääni särähteli hiukan.

En osannut vastata, mutta ei hän vastausta halunnutkaan. Hän halusi lyödä minua. Näin sen siitä, miten hän puristeli käsiään nyrkkiin. Näin hänen harkitsevan, millaisiin hankaluuksiin hän joutuisi, jos hän löisi minua saman tien puistossa, melkein vieraiden poikien nähden.

”Miksi et hanki omia kavereita ja lakkaa seuraamasta minua kuin mikäkin vauva?” Charlie sanoi sen sijaan.

Hänen olisi pitänyt vain lyödä minua.

Hän sieppasi pyöränsä maasta ja puhkui raivosta niin, että pelkäsin hänen halkeavan, ja minä joutuisin kertomaan äidille, että hänen vanhempi ja täydellisempi poikansa oli räjähtänyt.

”Nimeni on Charles”, hän sanoi toisille pojille viestittäen, että heidän oli parasta olla sanomatta mitään. ”Oletteko tulossa vai ette?” Charles ei jäänyt odottamaan, ei kääntynyt katsomaan, olivatko he tulossa. Pojat seurasivat häntä puistoon, kesään ja high schooliin samalla tavalla kuin monet muut seurasivat häntä myöhemmin. Olin jotenkin tehnyt veljestäni kuninkaan.

En sanonut häntä enää koskaan *hyungiksi*.

CHARLES JAE WON BAE

Tulevaisuus

DANIEL ON OIKEASSA Charlesin suhteen. Tämä on varsinainen kusipää. Jotkut kasvavat huonojen piirteidensä ohi, mutta ei Charles. Hän mukautuu niihin, nahkoihin jotka olisivat aina hänen.

Mutta sitä ennen, ennen kuin hänestä tulee poliitikko ja hän tekee hyvät naimakaupat, ennen kuin hän muuttaa nimensä Charles Bayksi, ennen kuin hän pettää hyvää vaimoaan ja äänestäjiään joka käänteessä, ennen kuin hänellä on liian paljon rahaa ja menestystä ja liikaa kaikkea mitä hän suinkin keksii haluta, hän tekee hyvän ja epäitsekään teon veljensä puolesta. Se on viimeinen hyvä ja epäitsekäs teko hänen elämänsä aikana.

SUKU

Kertomus nimen antamisesta

KUN MIN SOO rakastui Dae Hyuniin, hän ei osannut odottaa, että rakkaus veisi hänet Etelä-Koreasta Amerikkaan. Mutta Dae Hyun oli ollut koko elämänsä köyhä. Hänen serkkunsa oli menestynyt hyvin New Yorkissa. Serkku lupasi auttaa.

Useimmille siirtolaisille uuteen maahan muutto on uskon asia. Vaikka olisi kuullut tarinoita turvallisuudesta, mahdollisuuksista ja vauraudesta, oman kielen, maanmiesten ja kotimaan jättäminen on melkoinen loikka. Ihminen jättää oman historiansa. Ja entä jos tarinat eivät olleetkaan totta? Entä jos ei sopeutunut? Entä jos joutui uudessa maassa hyljityksi?

Loppujen lopuksi vain osa tarinoista piti paikkansa. Muiden maahanmuuttajien tavoin Min Soo ja Dae Hyun sopeutuivat parhaansa mukaan. He karttoivat ihmisiä ja paikkoja, jotka suhtautuivat heihin torjuvasti. Dae Hyunin serkku auttoi, heillä meni hyvin, usko palkittiin.

Kun Min Soo muutaman vuoden kuluttua huomasi olevansa raskaana, hän ajatteli ensimmäiseksi, mikä lapselle pantaisiin nimeksi. Hänellä oli sellainen tunne, että Amerikassa nimet eivät tarkoittaneet mitään, toisin kuin Koreassa. Sukunimi

oli siellä alussa ja se kertoi ihmisen koko taustan. Amerikassa sukunimi oli etunimen jälkeen. Dae Hyunin mukaan se osoitti, että amerikkalaiset arvostivat yksilöä enemmän kuin sukua.

Min Soo mietti päänsä puhki henkilökohtaista nimeä, jota sanottiin Amerikassa etunimeksi. Pitäisikö pojalle antaa amerikkalainen nimi, jonka opettajat ja luokkatoverit osaisivat sanoa? Vai pitäisikö noudattaa perinteitä ja valita kaksi kiinalaista kirjoitusmerkkiä, jotka muodostivat kaksitavuisen henkilökohtaisen nimen?

Nimissä on voimaa. Nimi on identiteetin symboli ja eräänlainen kartta, joka sijoittaa kantajansa aikaan ja paikkaan. Ja mikä vielä enemmän, nimi voi olla kompassi. Lopulta Min Soo teki kompromissin. Hän antoi pojalleen amerikkalaisen kutsumanimen, toiseksi nimeksi korealaisen henkilökohtaisen nimen, ja sukunimi oli niiden perässä. Pojan nimeksi tuli Charles Jae Won Bae. Toinen poika sai nimekseen Daniel Jae Ho Bae.

Min Soo siis valitsi molemmat. Korealaisen ja amerikkalaisen. Amerikkalaisen ja korealaisen.

Sillä tavoin pojat tietäisivät, mistä olivat lähtöisin.

Sillä tavoin pojat tietäisivät, minne olivat menossa.

TYTTÖ, POIKA JA MAAILMANKAIKKEUS

NATASHA uskoo tieteeseen ja tosiasioihin. Ei kohtaloon eikä toteutumattomiin unelmiin. Hän ei todellakaan ole tyttö, joka kohtaa New Yorkin ruuhkassa söpön pojan ja rakastuu päätä pahkaa. Ei silloin kun hänen perheensä on karkotettu maasta ja lähtöön on kaksitoista tuntia. Rakastuminen poikaan ei ole hänen tarinansa.

DANIEL on ollut aina hyvä oppilas, kunniaksi perheelleen ja tehnyt mitä häneltä odotetaan. Hän ei ole ollut runoilija, saati unelmoija. Mutta kun hän näkee Natashan, kaikki muu unohtuu. Jokin tytössä saa Danielin uskomaan, että kohtalo tarjoaa heille kahdelle poikkeuksellista tarinaa.

**MAAILMANKAIKKEUDEN NÄKÖKULMASTA
JOKAINEN ELÄMÄN HETKI ON JOHTANUT
TÄHÄN YHTEEN TUOKIOON. EDESSÄ ON
MILJOONA ERILAISTA TULEVAISUUTTA:
MIKÄ NIISTÄ TOTEUTUU?**

METRO GOLDWYN MAYER PICTURES AND WARNER BROS. PICTURES PRESENT AN ALLOY ENTERTAINMENT PRODUCTION "THE SUN IS ALSO A STAR" YARA SHAHIDI CHARLES MELTON AND JOHN LEGUZANO
CASTING DEIRDRA ELIZABETH GOVAN MUSIC BY HERDIS STEFANSÓTTIR EDITOR JOE LANDAUER PRODUCTION DESIGNER VYNN THOMAS DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY AUTUMN DURALD ARKAPAW PRODUCTION DESIGNER PAMELA HIRSCH
PRODUCED BY LESLIE MORGENSTEIN, DOLLY ELYSA KOPLOWITZ DUTTON, DOLLY BASED ON THE NOVEL BY NICOLA YOUNG SCREENPLAY BY TRACY OLIVER DIRECTED BY RY RUSSO-YOUNG

WARNER BROS. PICTURES
A Time Warner Company

© 2012 Alloy Entertainment. All Rights Reserved. Alloy Entertainment Inc., New York, NY. MGM Home Entertainment Inc., Culver City, CA.

MGM
HOME ENTERTAINMENT

www.tammi.fi

N84.2

ISBN 978-951-31-9812-1